

Sygn. akt SNO 39/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Józef Szewczyk (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski (sprawozdawca)

SSN Mirosława Wysocka

Protokolant Katarzyna Wojnicka

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego w [...]

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 czerwca 2015 r.,

sprawy **H. W.**

sędziego Sądu Rejonowego

w związku z odwołaniem obwinionego i jego obrońcy

od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w [...]

z dnia 27 listopada 2014 r.,

1. zmienia zaskarżony wyrok w całości i uniewinnia obwinionego.

2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego w [...] 9 czerwca 2014 r. złożył w Sądzie Apelacyjnym – Sądzie Dyscyplinarnym w [...] wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przeciwko H. W., sędziemu Sądzie Rejonowego, obwiniając go o to, że: I/ w okresie od 4 grudnia 2012 r. do 24 września 2013 r.,

poprzez oczywistą i rażącą obrazę art. 45 Konstytucji RP i art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284 ze zm. – dalej EKPC), oraz art. 386 § 6 k.p.c., rozpoznając i wydając wyrok w sprawie sygn. 2221/12/S naruszył dyspozycję art. 386 § 6 k.p.c., nie stosując się do wytycznych Sądu Okręgowego w sprawie sygn. 254/12, co doprowadziło do ponownego uchylecia wydanego w sprawie wyroku i do ponownego przekazania sprawy do rozpoznania sądowi pierwszej instancji (sygn. 259/13) - tj. o popełnienie przewinienia służbowego z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej u.p.s.); II) w okresie od 22 listopada 2013 r. do 27 listopada 2013 r., odmówił bezpodstawnie wykonania zarządzenia Przewodniczącego Wydziału Gospodarczego Sądu Rejonowego [...] z 22 listopada 2013 r. i podjęcia czynności w sprawie sygn. 670/13/S, czym uchybił godności sprawowanego urzędu, tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 u.s.p. oraz § 8 i § 14 Zasad Etyki Zawodowej Sędziów.

Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny w [...] 27 listopada 2014 r. wyrokiem orzekł, że: I/ uznaje obwinionego SSR H. W. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. I wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, stanowiącego przewinienie dyscyplinarne z art. 107 § 1 u.s.p. i za to na mocy art. 109 § 1 pkt 1 u.s.p. wymierza mu karę dyscyplinarną upomnienia; II) uznaje obwinionego SSR H. W. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. II wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, stanowiącego przewinienie dyscyplinarne z art. 107 § 1 u.s.p. oraz § 8 i § 14 Zasad Etyki Zawodowej Sędziów i za to na mocy art. 109 § 1 pkt 1 u.s.p. wymierza mu karę dyscyplinarną upomnienia.

W uzasadnieniu wyroku odnośnie zarzutu zawartego w pkt. I wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej Sąd Dyscyplinarny wskazał, że przewinienie dyscyplinarne w postaci dopuszczenia się oczywistej i rażącej obrazę przepisów prawa polega na popełnieniu łatwego do stwierdzenia błędu w wykładni i stosowaniu prawa, którego rozumienie nie budzi wątpliwości u osoby z wykształceniem prawniczym, a skutki tego błędu są poważne. Podkreślił jednocześnie, że o tym czy obraza przez sędziego prawa w toku postępowania jest rażąca, decydują jej – oceniane na tle konkretnych okoliczności – negatywne skutki, godzące w interesy uczestników postępowania lub innych podmiotów albo

wymiaru sprawiedliwości. W zakresie tego zarzutu Sąd Dyscyplinarny ustalił, że obwiniony 15 listopada 2012 r. otrzymał do rozpoznania sprawę sygn. 2221/12/S, w której aktach znajdował się wyrok Sądu Okręgowego z 5 września 2012 r., wydany na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. Wyrok ten zawierał ocenę prawną i wskazania co do dalszego postępowania (art. 386 § 6 k.p.c.). Sąd Odwoławczy polecił Sądowi Rejonowemu przy ponownym rozpoznaniu sprawy przeprowadzenie postępowania dowodowego w zakresie zaoferowanym przez strony w celu ustalenia czy istniał ważny powód wypowiedzenia umowy zlecenia bez zachowania terminu wypowiedzenia, a efekty tych ustaleń miały stanowić podstawę do orzekania w zakresie zasadności powództwa. W toku ponownego postępowania przed Sądem I instancji, które toczyło się pod przewodnictwem obwinionego sędziego, Sąd dopuścił dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, oddalił natomiast wniosek dowodowy pełnomocnika strony pozwanej o przeprowadzenie badania przez biegłego księgowego co do prawidłowości czynności księgowych strony powodowej jako przyczyny wypowiedzenia umowy. Oddalenie tego wniosku dowodowego uzasadniono tym, że strona powoda przyznała, iż strona pozwana miała prawo do utraty zaufania, jest to prawo subiektywne i nie musi być obiektywnie uzasadnione. W konsekwencji Sąd stwierdził, że postępowanie dowodowe w przedmiocie obiektywnych przyczyn utraty zaufania stało się zbędne, uznał sprawę za wyjaśnioną do rozstrzygnięcia i wyrokiem z 11 lutego 2013 r. uwzględnił powództwo w całości. Na skutek apelacji Sąd Okręgowy uchylił wyrok Sądu Rejonowego z 11 lutego 2013 r. na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Sąd Odwoławczy wskazał, że istota sprawy sprowadzała się do zbadania czy subiektywna ocena zachowania strony powodowej przez stronę pozwaną oparta była na faktach, które można obiektywnie uznać za dowodzące braku staranności po stronie zleceniobiorcy oraz, że ponowne postępowanie przed Sądem I instancji prowadzone pod przewodnictwem obwinionego nie objęło ustaleń faktycznych, których poczynienie zlecił uprzednio Sąd Okręgowy w wyroku z 5 września 2012 r.

W powyższych okolicznościach, Sąd Dyscyplinarny nie miał wątpliwości, że postępowanie obwinionego łamało przepisy procedury cywilnej, regulaminu urzędowania sądów oraz konstytucyjnie zagwarantowany standard

międzynarodowy. Sąd nie zaakceptował stanowiska obwinionego o braku oczywistego i rażącego naruszenia prawa. Obwiniony twierdził, że wykonał wszystkie niezbędne czynności w zakresie istoty sprawy, oraz że nie są dopuszczalne wskazówki (wytyczne Sądu Okręgowego) co do oceny dowodów. Sąd Dyscyplinarny za błędne uznał również stanowisko obwinionego, że w tym przypadku zaszła okoliczność przewidziana w art. 386 § 6 zd. ostatnie k.p.c, tj. nastąpiła zmiana stanu prawnego, wskazując, że oświadczenia stron postępowania co do wzajemnej utraty zaufania są elementami stanu faktycznego, a nie prawnego, o którym mowa w tym przepisie.

Odnośnie zarzutu z pkt. II wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że w stanie faktycznym sprawy zaistniała sytuacja odmówienia przez obwinionego wykonania zarządzenia Przewodniczącej Wydziału Gospodarczego Sądu Rejonowego, w którym orzekał. Zarządzenie o konieczności zastąpienia na rozprawie 27 listopada 2013 r. nieobecnej sędzi dotarło do obwinionego 22 listopada 2013 r., a obwiniony zamiast przeprowadzić 27 listopada 2013 r. rozprawę, swoją niesubordynacją doprowadził do jej odwołania. Według Sądu Dyscyplinarnego na ocenę zachowania obwinionego nie miała wpływu wykonana w jego obecności przez sędzię M. K. poprawa omyłkowo wpisanej daty z 26 na 27, a także stanowisko obwinionego wynikające z art. 323 k.p.c., że w przedmiotowej sprawie nie było możliwe wydanie wyroku przez innego sędziego poza SSR A. P. (referenta nieobecnego 27 listopada 2013 r.).

W kwestii wymiaru kary, Sąd Dyscyplinarny z jednej strony miał na uwadze, że obwiniony z rażącym i oczywistym naruszeniem art. 386 § 6 k.p.c. rozpoznając i wydając wyrok w sprawie o sygn. akt 2221/12/S doprowadził do ponownego uchylecia wydanego wyroku i przekazania (ponownego) sprawy do rozpoznania sądowi pierwszej instancji, co godziło w interesy stron postępowania oraz, iż zwrócił akta przewodniczącej na dzień przed wyznaczoną rozprawą co pozbawiło ją możliwości wyznaczenia innego sędziego na termin 27 listopada 2013 r. Z drugiej strony, jako okoliczności łagodzące potraktował długoletni staż pracy, pracowitość, liczbę załatwień oraz fakt, że obwiniony nie był dotychczas karany dyscyplinarnie. W konsekwencji, Sąd Dyscyplinarny uznał, że wymierzenie, na podstawie art. 109 §

1 pkt 1 u.s.p., kary upomnienia za każde z zarzucanych przewinień jest adekwatne do stopnia jego winy, który nie był znaczny.

W odwołaniu obrońca obwinionego zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z 27 listopada 2014 r. w całości.

W zakresie przewinienia dyscyplinarnego przypisanego obwinionemu w pkt. I wyroku zarzucił:

naruszenie prawa materialnego, tj. art. 107 § 1 u.s.p. poprzez błędne przyjęcie, że przypisany obwinionemu czyn wypełnia znamiona przewinienia służbowego (dyscyplinarnego) w postaci oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. art. 45 Konstytucji RP, art. 6 EKPC oraz art. 386 § 6 k.p.c. z uwagi na: brak winy obwinionego, konstytucyjną gwarancję niezawisłego sprawowania urzędu przez obwinionego (art. 178 § 1 konstytucji RP) zapewniającą niezawisłość w orzekaniu, deklaratoryjny i abstrakcyjny charakter art. 45 Konstytucji RP i art. 6 EKPC, brak skutku „materialnego” i nieodwracalnej szkody dla stron postępowania cywilnego wywołanego uchYLENIEM wyroku Sądu Rejonowego sygn. 2221/12/S, brak zaistnienia w postępowaniu obwinionego zamierzonego, umyślnego, oczywistego i rażącego pogwałcenia przepisów prawa, „bezprawia sądowego” – jak to ujął Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w uzasadnieniu wyroku z 7 maja 2008 r., SNO 45/08, (OSNSD 2008, poz. 11); a także

naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść wydanego wyroku, tj.:

art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. wyrażające się w sprzeczności pomiędzy treścią części rozstrzygającej wyroku (pkt I) a jego pisemnymi motywami polegającą na wskazaniu w uzasadnieniu wyroku (k. 18-19), że obwiniony dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego polegającego na oczywistej i rażącej obrazie art. 66 u.s.p., art. 82 § 1 i § 2 u.s.p. oraz bliżej niesprecyzowanych przepisów „regulaminu urzędowania sądów”, podczas gdy w części rozstrzygającej wyroku tego rodzaju przepisy prawa nie zostały wskazane przez Sąd Apelacyjny;

art. 413 § 2 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 107 § 1 u.s.p. poprzez brak określenia w ramach dokładnego opisu przypisanego obwinionemu czynu do jakich konkretnie wytycznych Sądu Okręgowego w sprawie sygn. 254/12 nie zastosowała się Sąd w

osobie obwinionego, co w konsekwencji doprowadziło do ponownego uchylecia wyroku wydanego w sprawie sygn. 2221/12/S;

art. 413 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 424 § 1 pkt 2 k.p.c. wyrażające się w braku dokonania w sposób oznaczony w art. 115 § 2 k.k. (*per analogiam*) pisemnej oceny stopnia społecznej szkodliwości przewinienia dyscyplinarnego przypisanego obwinionemu.

Podnosząc ww. zarzuty, obrońca obwinionego wniósł o jego uniewinnienie od czynu przypisanego w pkt. I wyroku, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu – Sądowi Apelacyjnemu, a z ostrożności procesowej - o uchylenie zaskarżonego wyroku w jego pkt. I, oraz na podstawie art. 414 § 1 k.p.c. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. w zw. z art. 1 § 2 k.k. *per analogiam* umorzenie postępowania dyscyplinarnego wobec obwinionego, z uwagi na to, że czyn ten, wobec jego znikomego stopnia społecznej szkodliwości nie stanowi przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 107 § 1 u.s.p.

W zakresie pkt. II zaskarżonego wyroku obrońca obwinionego zarzucił obrazę prawa materialnego:

poprzez przyjęcie kwalifikacji z art. 107 § 1 u.s.p. w zw. z § 8 i § 14 Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów (załącznik do uchwały nr 16/2003 Krajowej Rady Sądownictwa z 19 lutego 2003 r.), podczas gdy postanowienia zawarte w Zbiorze Zasad Etyki Zawodowej Sędziów nie są przepisami prawa w rozumieniu art. 107 § 1 u.s.p. i nie mogą stanowić materialnoprawnej podstawy kwalifikacji przewinienia służbowego;

art 107 § 1 u.s.p. poprzez pominięcie przy subsumpcji prawnej braku składnika „materialnego” przewinienia dyscyplinarnego w postaci nieodwracalnej szkody dla stron postępowania cywilnego wywołanego nie przeprowadzeniem 27 listopada 2013 r. rozprawy przez Sąd Rejonowy w sprawie sygn. 670/13/S, brak zaistnienia w postępowaniu obwinionego sędziego zamierzonego, umyślnego, oczywistego i rażącego pogwałcenie przepisów prawa, „bezprawia sądowego”- jak to ujął Sąd Najwyższy- Sąd Dyscyplinarny w uzasadnieniu wyroku z 7 maja 2008 r., SNO 45/08 (OSNSD 2008, poz. 11);

Ponadto zarzucono naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść wydanego wyroku, tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. z art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. wyrażające się w sprzeczności pomiędzy treścią części rozstrzygającej wyroku a jego pisemnymi motywami polegającą na wskazaniu w uzasadnieniu, że obwiniony sędzia dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego polegającego na oczywistej i rażącej obrazie art. 66 u.s.p. oraz bliżej niesprecyzowanych przepisów „regulaminu urzędowania sądów”, „instrukcji służbowych”, podczas gdy w części rozstrzygającej wyroku tego rodzaju przepisy prawa nie zostały wskazane przez Sąd Apelacyjny Sąd Dyscyplinarny; a także braku dokonania w sposób oznaczony w art. 115 § 2 k.k. pisemnej (*per analogiam*) oceny stopnia społecznej szkodliwości przewinienia dyscyplinarnego przypisanego obwinionemu.

Ponadto zarzucono błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść polegający na błędnym ustaleniu, że obwiniony w okresie do 22 listopada 2013 roku do 27 listopada 2013 roku odmówił bezpodstawnie wykonania zarządzenia Przewodniczącego Wydziału Gospodarczego Sądu Rejonowego z 22 listopada 2013 roku i podjęcia czynności w sprawie sygn. 670/13/S, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do ustalenia, że obwiniony odmówił podjęcia czynności w sprawie sygn. 670/13/S, w szczególności na rozprawie 27 listopada 2013 r. Z ostrożności procesowej, zarzucono również błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym ustaleniu, że przypisany obwinionemu w pkt. II wyroku czyn stanowił przewinienie dyscyplinarne, a to z uwagi na jego znikomy stopień społecznej szkodliwości wyrażający się w tym, że nawet w przypadku dojścia do skutku rozprawy 27 listopada 2013 r. w sprawie sygn. 670/13/S, w tej sprawie nie mogło dojść do wydania wyroku, ponieważ zaistniała przeszkoda formalna do rozstrzygnięcia sprawy w postaci braku dowodu doręczeń zawiadomień o terminie rozprawy dla przyzwozanych, które to zawiadomienia wpłynęły do Sądu dopiero 29 listopada 2013 r., wobec tego faktu, zgodnie z art. 214 § 1 k.p.c., rozprawa w dniu 27 listopada 2013 r. podlegałaby obligatoryjnemu odroczeniu.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca obwinionego wniósł o uniewinnienie go od czynu przypisanego w pkt. II zaskarżonego wyroku, względnie o uchylenie

zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu - Sądowi Apelacyjnemu.

Niezależnie od odwołania złożonego przez obrońcę, obwiniony samodzielnie zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego – Sąd Dyscyplinarny w całości, wnosząc o jego zmianę i uniewinnienie od wszystkich stawianych mu zarzutów, a z ostrożności procesowej o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wyrokowi zarzucił naruszenie:

art. 107 §1 u.s.p. poprzez uznanie że doszło do przewinienia służbowego w postaci rażącego i oczywistego naruszenia prawa oraz obowiązków służbowych, poprzez błędną wykładnię tego przepisu i niewłaściwe zastosowanie,

art. 6 k.p.k. i art. 42 oraz 45 Konstytucji RP oraz art. 6 EKPC, poprzez pozbawienie obwinionego prawa do obrony z powodu braku opisu oraz uzasadnienia postawionych zarzutów,

art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p. przez brak określenia kwalifikacji prawnej oraz opisu czynów za które skazano obwinionego,

art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p. w zakresie uzasadnienia wydanego wyroku poprzez brak objaśnienia szczegółowych podstaw prawnych wyroku, a także na podstawie zasad które nie są przepisami prawa - jak zasady etyki sędziów.

Sąd Najwyższy- Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołania obwinionego i jego obrońcy zasługiwały na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny uznał obwinionego za winnego rażącego naruszenia art. 386 § 6 k.p.c. Przepis ten stanowi, że ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji wiążą zarówno sąd, któremu sprawa została przekazana, jak i sąd drugiej instancji, przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Nie dotyczy to jednak wypadku, gdy nastąpiła zmiana stanu prawnego.

Zgodnie natomiast z art. 107 § 1 p.u.s.p. sędzia odpowiada dyscyplinarnie za przewinienia służbowe, w tym za oczywistą i rażącą obrazę przepisów prawa i uchybienia godności urzędu.

Problem powyższy był przedmiotem wielu orzeczeń Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego. Z orzeczeń tych wynika, że wykładnia oczywistego i rażącego naruszenia przepisów prawa powinna być dokonywana w sposób zawężający. Wynika to z konieczności uwzględnienia zasady konstytucyjnej niezawisłości sędziowskiej. Jest również oczywiste, że możliwe jest popełnienie przez sędziego błędu. Sędzia, który byłby nadmiernie skrępowany zagrożeniem odpowiedzialnością dyscyplinarną nie byłby w pełni niezawisły (wyrok SN-SD z dnia 29 października 2003 r., SNO 48/03, OSNSD 2003, poz. 60). Podobnie w wyroku SN-SD z dnia 7 maja 2008 r., SNO 45/08, OSNSD 2008, poz. 11) przyjęto, że za błędy w niezawisłym orzekaniu sędziego może być pociągnięty do odpowiedzialności dyscyplinarnej jedynie wyjątkowo – tylko za oczywiste i rażące pogwałcenie przepisów prawa, widoczne od razu dla każdego i bez wnikania w szczegóły sprawy bez potrzeby analizowania stanu faktycznego i prawnego. Można więc stwierdzić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przewinienie dyscyplinarne, polegające na oczywistej i rażącej obrazie przepisów prawa może dotyczyć jedynie takich przepisów, które nie wiążą się z samym orzekaniem, ale mają na celu zapewnienie prawidłowego i sprawnego toku postępowania. W zaskarżonym wyroku zarzucono oczywistą i rażącą obrazę przepisów art. 45 Konstytucji RP oraz art. 6 EKPCz.

Istota zarzuconego przewinienia dyscyplinarnego polegała na tym, że obwiniony zaniechał przeprowadzenia nakazanego dowodu. Jednak uwzględniając okoliczności należy wyraźnie podkreślić, że zdaniem obwinionego stało się to zbędne z uwagi na to, iż okoliczności sporne stały się niespornymi na skutek zgodnych oświadczeń stron na rozprawie.

Z uwagi na powyższe w żadnym razie nie można było uznać, że zaniechanie to miało znamiona oczywistej i rażącej obrazę przepisów prawa w rozumieniu art.107 § 1 u.s.p. W istocie bowiem ocena tegoż zaniechania wymagałaby bardzo wnikliwego i szczegółowego przeanalizowania rozstrzyganej sprawy. Należy także wspomnieć, że zalecenia sądu odwoławczego nie mogą narzucać określonej ściśle oceny materiału dowodowego.

Odnosząc się do drugiego zarzutu – bezpodstawnej odmowy wykonania zarządzenia Przewodniczącego Wydziału należy stwierdzić, że z okoliczności sprawy nie wynika jednoznacznie, że obwiniony czyn ten popełnił.

Przede wszystkim ze sporządzonej notatki służbowej (zapisku urzędowego) wynika jedynie ocena zarządzenia. Z jej treści nie wynika jednak wprost, że obwiniony odmówił udziału w zaplanowanej rozprawie w zastępstwie nieobecnego sędziego. Z dokonanych ustaleń wynika wręcz coś odwrotnego. Obwiniony zajął się bowiem przekazaną mu sprawą. Niesporne w sprawie jest także to, że Przewodnicząca Wydziału nie spotkała się z obwinionym w celu wyjaśnienia jego stanowiska. Natomiast z faktu odwołania rozprawy nie wynika wcale w sposób jednoznaczny, iż obwiniony by się na nią nie stawił.

Zdaniem SN – SD nie doszło więc do uchybienia godności sprawowania urzędu.

Mając na uwadze występujące w sprawie liczne i zasadnicze wątpliwości dotyczące obu przedstawionych zarzutów dyscyplinarnych należało rozstrzygnąć je na korzyść obwinionego.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.